

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera na neverejnom zasadnutí v Bratislave 22. februára 2012 v trestnej veci obvineného **P. Č. pre prečin ublíženia na zdraví** podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní, ktoré podal obvinený P. Č., zastúpený obhajcom JUDr. J. H., advokátom v B., proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 3. októbra 2011, sp. zn. 3To 98/2011, v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou, sp. zn. 2T 168/2008, zo 7. júla 2011 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného P. Č. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou zo 7. júla 2011, sp. zn. 2T 168/2008, bol obvinený P. Č. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods.1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 4. júla 2006 v čase o 21.35 hod. v B. po ulici A., označenej ako hlavná cesta do centra mesta, kde bol v čase skutku maximálny zákonný limit rýchlosti 60 km/h, riadil osobné motorové vozidlo zn. Daewoo Nubira, EČ: X. bez prítomnosti alkoholu v dychu rýchlosťou v rozmedzí najmenej 71,10 až 86,92 km/hod., porušujúc tak ustanovenia § 15 ods. 1, ods. 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, a potom ako z vedľajšej cesty ul. V. prešla odbočovaním smerom doľava na ul. A. na osobnom motorovom vozidle zn. Škoda 120, EČ X., B. Š., ktorá riadila v tom čase motorové vozidlo bez prítomnosti alkoholu v dychu a dostala sa do jeho protismerného pruhu, strhol riadenie vozidla doľava a prešiel do protismerného jazdeného pruhu, kde narazil prednou časťou svojho vozidla do ľavého predného boku vozidla Škoda 120, následkom čoho poškodená utrpela ťažké zranenie, a to zlomeninu kĺbových výbežkov

6 a 7 krčného stavca s deformáciou kanála, v ktorej prebieha krčná tepna stavcov, zlomeninu oblúka 6 stavca v spojení s dráždením koreňa 6 nervu a posunutie stavca, ťažké podvrtnutie krčnej chrbtice vyžadujúce znehybnenie pevným fixačným golierom, tržnú rany na čele vľavo, pomliaždenie palca spojené s jeho podvrtnutím, ktoré si vyžiadali predpokladané liečenie v trvaní 7 až 8 mesiacov s potrebou operačného zákroku.

Bol mu za to uložený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody na jeden rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov v zmysle § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní jeden rok.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola poškodená B. Š. odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na základe odvolania obvineného Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 3. októbra 2011, sp. zn. 3To 98/2011, podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a súčasne podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že uznal obvineného P. Č. za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 4. júla 2006 v čase o 21.35 hod. v B. po ulici A., označenej ako hlavná cesta, v smere od ulice A. do centra mesta riadil, bez prítomnosti alkoholu v dychu, ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Daewoo Nubira EČ: X. rýchlosťou vyššou aká bola v danom úseku povolená a to v rozmedzí od 71,10 až 86,92 km/hod porušujúc tak ustanovenie § 14 ods. 1, ods. 4 zák. č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, kde na ulici A. v protismernej časti cesty z pohľadu obvineného došlo k zrážke s osobným motorovým vozidlom zn. Škoda 120 EČ: X., ktoré v tom čase bez prítomnosti alkoholu v dychu riadila ako vodička B. Š., ktorá na túto ulicu vošla odbočovaním doľava z ulice V., označenej ako ulica vedľajšia, hoci v snahe zabrániť zrážke a vyhnúť sa jej, začal havarijne brzdiť a strhol riadenie vozidla doľava, pričom poškodená utrpela ťažké zranenie a to zlomeninu kĺbových výbežkov 6 a 7 krčného stavca s deformáciou kanála, v ktorej prebieha krčná tepna stavcov, zlomeninu oblúka 6 stavca v spojení s dráždením

koreňa 6 nervu a posunutím stavca, ťažké podvrtnutie krčnej chrbtice vyžadujúce znehybnenie pevným fixačným golierom, trznú ranu na čele vľavo, pomliaždenie palca spojené s jeho podvrtnutím, ktoré si vyžiadali predpokladané liečenie v trvaní 7 až 8 mesiacov s potrebou operačného zákroku.

Za to bol obvinený odsúdený podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok v zmysle § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 228 ods. 1 (správne § 288 ods. 1) Trestného poriadku bola poškodená Š. odkázaná so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Obvinený P. Č., prostredníctvom svojho obhajcu, podal proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 3. októbra 2011, sp. zn. 3To 98/2011, v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou zo 7. júla 2011, sp. zn. 2T 168/2008, dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, pretože rozhodnutia súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Namietal v ňom, že odvolací súd nemohol postupovať podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a nemohol rozhodnúť sám, ale správne mal po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa postupovať podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko týmto postupom bolo obvinenému odňaté právo podať riadny opravný prostriedok proti zmenenému rozhodnutiu, čo do skutkového i právneho stavu veci, a tým bolo porušené aj jeho právo na obhajobu ako aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal aj na procesné pochybenia vyhotoveného rozsudku odvolacieho súdu. Namietal tiež, že súd prvého stupňa nesprávne zistil skutkový stav veci.

Poukázal na súdnu prax, podľa ktorej bola uplatňovaná zásada, že vinu na nehode nesie ten, kto poruší dopravný predpis takým spôsobom, že toto porušenie bolo v nehodovom deji dominantným, bez ktorého by, aj pri porušení iného dopravného predpisu, k nehode nedošlo. Takýto postup súdov považuje dovolateľ za nebezpečný odklon od zaužívanej a právne akceptovateľnej praxe spočívajúcej v princípe, že vinným je ten, koho porušenie

povinnosti je v príčinnej súvislosti s následkom, pričom medzi porušením povinnosti „daj prednosť v jazde“ a nehodou je príčinná súvislosť a ak by poškodená túto povinnosť dodržala, k nehode by nedošlo. Prekročenie rýchlosti obvineným je možné posúdiť ako priestupok, ktorý bol už premlčaný.

Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To 98/2011, z 3. októbra 2011 a jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou, sp. zn. 2T 168/2008, zo 7. júla 2011 a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného P. Č. uviedla, že dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolateľ opiera o nesprávne zistený skutkový stav. Obom súdom vytýka nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, pričom prezentuje vlastné úvahy vyhodnocujúce vykonané dôkazy a súčasne prezentuje vlastnú verziu prejednávaneho prípadu. Ním tvrdené skutočnosti nemožno v žiadnom prípade považovať za dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, tieto iba účelovo čisto formálne odkazujú na citované ustanovenie Trestného poriadku. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie odmietol podľa § 382 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/), za splnenia ustanovenia § 373, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3), ale súčasne zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Dovolanie umožňuje oprávneným osobám namietať zásadné porušenie procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení v rozhodnutiach súdov, a to z dôvodov, ktoré sú taxatívne upravené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

V zmysle § 374 ods.1 Trestného poriadku dovolanie už pri jeho podaní musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Tento dôvod dovolania je daný iba v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Nie je možné s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Tr. por..

Dovolacie námietky obvineného týkajúce sa správnosti a úplnosti dokazovania a skutkových zistení sú mimo rámec obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu. a preto k ním Najvyšší súd nijako nemohol prihliadať.

Najvyšší súd konštatuje, že bol správny a v súlade so zákonom postup Krajského súdu v Trenčíne, keď zrušil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a sám vo veci rozhodol v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolací súd tak postupuje, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozhodnutí správne zistený. Pritom nové rozhodnutie krajského súdu bolo pre obvineného priaznivejšie. Týmto postupom nedošlo ani k porušeniu práva na obhajobu, ani Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto rozhodnutie má náležitosti predpokladané zákonom, bolo riadne odôvodnené v súlade s § 163 ods. 3 Tr. por. Rovnako nepovažuje Najvyšší súd za procesnú chybu pri vyhotovení rozhodnutia, ak odvolací súd po zrušení rozhodnutia prvostupňového súdu v odôvodnení poukáže na skoršie rozhodnutie, pokiaľ

sa pri rozhodovaní o tomto výroku spravoval rovnakými úvahami. Takéto rozhodnutie nemožno len na základe uvedeného postupu považovať za nezákonné a nepreskúmateľné.

Z hľadiska právneho posúdenia zisteného skutku Najvyšší súd uvádza, že krajský súd správne právne posúdil súdom prvého stupňa zistený skutkový stav a s jeho závermi sa stotožňuje aj Najvyšší súd. Podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu (2 Tz 6/2006), ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel a v dôsledku toho nezabráni dopravnej nehode, hoci pri správnej reakcii bolo možné nehode predísť, možno ho robiť zodpovedným za nehodu iba pokiaľ, pokiaľ mu na voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie možno pričítať zavinenie. Aj keď nehodu takto spoluzaviní nesprávnou reakciou na vzniknutú situáciu, spravidla nemožno posudzovať jeho konanie ako porušenie dôležitej povinnosti v zmysle § 138 písm. h/ Tr. zák. Tieto skutočnosti bral pri svojom rozhodnutí krajský súd do úvahy a na základe vyššie spomenutého dospel k správne právne posúdeniu zisteného skutku.

Pokiaľ obvinený vo svojom dovolaní poukazoval aj na konanie poškodenej a jej podiel na dopravnej nehode, Najvyšší súd k tomu uvádza, že v zmysle obžalovacej zásady je trestné stíhanie pred súdmi možné len na základe obžaloby podanej prokurátorom. Súd nemá oprávnenie, aby dával pokyny orgánom činným v trestnom konaní, koho majú trestne stíhať. Najvyšší súd v posudzovanej veci mohol v dovolacom konaní v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom preskúmať právnu kvalifikáciu konania obvineného Č., voči ktorému sa konanie vedie a na ktorého bola podaná obžaloba, avšak nie konanie poškodenej Š., ktorá v tomto konaní nevystupuje v pozícii obvinenej. Nie je totiž kritériom zákonnosti výroku o vine trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., z ktorého bol ako účastník dopravnej nehody uznaný za vinného vodič jedného vozidla, okolnosť, či bol, alebo nebol stíhaný a odsúdený tiež vodič, ktorý sa mal na vzniku dopravnej nehody spolupodieľať. Spoluzavinenie poškodenej na vzniku dopravnej nehody však konajúce súdy pri rozhodovaní o vine a treste obvineného Č. brali do úvahy.

Najvyšší súd považoval za potrebné ešte uviesť, že nie je nevyhnutnou podmienkou, aby súd zakázal výkon takej činnosti, v súvislosti s výkonom ktorej sa obvinený dopustil trestnej činnosti. Je len na uvážení súdu, či po zvážení všetkých okolností jednotlivu, či v ich súhrne pristúpi aj k uloženiu tohto trestu.

Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 22. februára 2012

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová